

Senfärdighet!

Vadå senfärdighet?

Jo, jag avser rättsväsendets senfärdighet vid den förnyade prövningen av Bertil Ströbergs fall i vilket BS anklagades, dömdes och avtjänade straff för ett brott han inte begått.

Inga bevis förelåg, vilket i sig i en sann rättsstat skulle ha frikänt BS redan 1983 då han under kalla krigets sista årtionde, vilket vi inte visste då, blev offer för illasinnade krafter från stormaktsblocket WP sida i något syfte att kompromettera Sverige eller att dölja något känsligt som inte tålde dagsljus.

BS ansågs skyldig till spioneri trots bristen på bevis, vilket är kärnan i en anklagelse. Han ansågs skyldig på mycket vaga indicier som snarare kunde uppfattas som rättsväsendets önsketänkande i att stävja ännu en begynnande spionhärva under det pågående kalla kriget.

En härva som saknade spion därför att ingen sådan fanns och ingen härva kartlades utan ett överilat förfarande ägde rum där säkerhets- och rättsinstanser kammade noll. BS fälldes helt enkelt för **sitt beteende**, vad annars, som ansågs oskickligt för en erfaren officer i en ansvarsfull ställning. Det må så vara men det utgjorde definitivt inga bevis för någon olaglig handling.

Tidigare förnyade prövningar förändrade dessvärre inte den rättsliga ståndpunkten. BS har inte gett upp om att få upprättelse. Det är denna starka drivkraft som hållit honom vid liv under alla dessa år.

Emellertid har nya tidigare undanhållna (!!) fakta kommit i dagens ljus, så även fakta om Sveriges ”neutralitet” under det kalla krigets epok. Följaktligen har BS begärt resning i sitt mål hos landets högsta rättsinstans.

Eftersom detta svenska ”Dreyfussfall” är viktigt för den enskilda människan att få upprättelse i, är det mycket angeläget att saken inte förhalas, vilket tyvärr upplevs som att det redan sker.

Allmoge upplever hanteringen av BS fall som en process som gått i stå, vilket andas senfärdighet av ”någon anledning”.

Vilken då?

När samhället/staten så flagrant tidigare har misshandlat en lojal medborgare, måste en upprättelse få ta sin plats och *hanteras inom rimlig (!) tid.*

Den enskilda människan skall inte behöva lida för samhällets missgrepp och behöva gå så långt som att

åberopa lagen om förtursförklaring i domstol

pga. rättsväsendets senfärdighet.

Ytterst handlar det om svenska samhällets förmåga till att kunna leva upp till de mänskliga rättigheterna, som vi så gärna basunerar ut på den globala arenan att vi har antagit och lever upp till.

Lever vi som vi lär?

Att gå i "väntanstider" är mycket påfrestande när man vet om sin oskuld och samtidigt upplever samhällets ovilja eller senfärdighet i att se de verkliga fakta i ögonen och komma till skott i en upprättelse.

Justitia omnibus – "Rättvisa åt alla"!

Ingemar Olsson